„Egy népnek, mely hisz még önmagában, saját istene is van."
(NIETZSCHE: Az Antikrisztus)

NAPISTEN NÉPÉRE VÁR
(Koppány vezér üzenete)

Elhallgattak a harci kürtök, elhalt a *Koppány* vert seregének maradékát üldöző királyi íjászok kiáltozása, a kopók csaholása, s a Pilis, Vértes és Bakony őserdőire ráborult az éjszaka csendje. Koppány, az utolsó szittya négyfelé vágott testével lovas futárok vágtattak a négy égtáj felé, hogy István, az új Nagyúr parancsa szerint Győr, Veszprém, Esztergom és Gyulafehérvár kapuira szegezzék azokat, örök elrettentésül mindazoknak, akik István jogát a trónhoz valaha is kétségbe vonni merészelnék.
István a megerősített esztergomi várába húzódik; nyugtalan és fél. Siratja magát, Koppányt, a népét, és nem talál feloldozást. Hiába szórja két kézzel donációit az egyháznak, az újonnan alapított apátságoknak, klastromoknak, rendeknek. Tudja: erdők mélyén, hegytetőkön gyászra hívják a nemzetet a sámándobok és e dobok zaja éjszakánként elviselhetetlenné erősödik a fülében. Rá kell döbbennie: eszköz csupán, egy kiterjedő, *ideológiai alapon szerveződő világbirodalom*, a *harcos Egyház* eszköze, mely a keleti *„pogányság, babonaság és eretnekség"* ellenében terjeszti tűzzel-vassal az *új hitet*.
De vajon Ő az ellen harcolt-e valójában? Hiszen maga Koppány sem volt pogány! Jézus urunkban hitt - mint hírlik - akár csak népe, bár *ősi hittel* tisztelte az Élő Isten képmását: a Napot és akitől minden földi bőség és szépség származik: Nagy Boldogasszonyunkat is. Lám, milyen hasonló ez a hit ahhoz, amit neki tanítottak gyerekkorától az idegen papok Henrik udvarában! Ezért kelt volna fel őellene Koppány? És ő kinek az érdekében ontotta a testvér vért? A római hitért? A *megváltó Krisztusért? Vagy azért a „másikért", az igazi, Élő Isten földre szállt fiáért, akiből a papok csináltak zsidó Messiást?* - mert Mihály, a meggyilkolt nagybátyja egyszer valami ilyesmit mondott neki. Vagy ez csak ürügy lett volna?...

És végül is: ki támogat kit és ki ellen? Az egyház Henriket?... vagy Henrik az egyházat, vagy... ? Vagy egy érdekszövetség hálójában vergődik a magyarság? Minket akarnak pacifikálni, csak más-más eszközökkel? Az egyház a lélek erejével, Ottó fegyverrel és Henrik a húga, Gizella kezével?... Vagy *-bellum omnium contra omnes-* őt és magyari népét akarják felhasználni egymás ellen?
Mi mozgatja ezeket az erőket?
És mi indította Koppányt az ellenállásra? Mi volt az a hatalmas ok, mely a magyarságot korábban soha sem tapasztalt méretű testvérharcba sodorta? És testvérharc volt-e ez egyáltalán, vagy a *még éber nemzet önvédelmi reflexe?* Lázadó volt-e Koppány, vagy forradalmár? Szabadságharcos volt-e, vagy felforgató trónkövetelő? A Rendet akarta-e vagy a Hatalmat?
És mi ő, István?... Választott király, népének legitim uralkodója, vagy -*hódító??* Miért kellett idegen fegyverrel törni a népére?
Mi csapott össze kettőjük harcában először magyari földön: két vallás, két világrend, két hatalom, két király-jelölt személy, vagy két nemzet, a két ősi ellenség: a Atilla és Detre szász utódai?... És ki volt a győztes és ki a vesztes?
Súlyos kérdések, de mégis csak kis szegmensei annak a hatalmas kérdéskörnek, amit az ezredforduló történelme az első magyar királynak feltett.
A Duna felől hűvös *nyugati* szél csap az arcába és István fél. Testvérharc dúl, ami nem volt a magyarság között talán soha, még a nagy király, Atilla halála után sem. A nép most menekül -előle menekül a saját népe!-, erdőkbe rejtőzik és hallgat. És éjszakánként, titkos rejtekhelyeken, hegytetőkön, őrtüzek körül félelmetesen szólnak a sámándobok...

Zas Lóránt:

Nem Koppányt
em Koppányt siratom, hanem
a harci kedvet, a kopját
siratom, a tegezt, a lándzsát,
a harci mént, hogy mindenért
és mindenkinek megfeleljek,...
... Nem Koppányt
siratom, világtájakra
vágott testéből vér szivárog,
Jézusunk Ő, megfeszíttetett
felnégyeltetett: ...
...
... Nem Koppányt siratom,
hanem a tartást, a mindent
kimondó szót, az esküt, ami
köttet. ***Nem Koppányt siratom:***
magamért ejtek könnyet.
(részletek)

Az ezredfordulón, akár csak napjainkban, történelmi paradigma váltás korát élte a magyarság. Megváltozott, nyugtalanabb, összeszerveződöttebb lett körülöttünk a világ és ennek a globalizálódó, hatalmi centrumokba tömörülő világnak az erővonalai Kelet és Nyugat határa: a Kárpát-medence felé mutattak.

Hogy István király hogyan látta országa helyzetét, miután a sorsdöntő csatát követően visszavonult Esztergom sziklavárába, nem tudjuk. Az uralkodó - ha nem mások által mozgatott báb - történelmi folyamatokban, távlatokban kell gondolkozzon. Egyet aligha nem világosan látott: azt, hogy az ellenünk összefogni készülő nyugati egyházi és világi erőkkel szemben csak úgy állhat meg a magyarság, ha egy egységes, központi akarattal vezérelt államszervezetben szintén *összefog* és külső ellenségeit *megosztja*.

A honfoglaló magyarságot a *Vérszerződés* alkotmányával szentesített törzsszövetség ereje tette képessé a Kárpát-medencei államalapításra, fennmaradásunkat pedig a sorozatos keleti és nyugati hadjáratainkkal megosztott ellenségeink gyengesége biztosította.

Abban a kérdésben egyetértettek a törzsfők is, hogy *azt a politikát folytatni kell*. István király viszont látta azt is, hogy ez a *hagyományos módszerekkel* tovább már nem lehetséges és, hogy törzsszövetségi alapon a belső érdekellentétek miatt nem lehet erősebb központi hatalmat létrehozni. Ez a törzsi szervezet majdnem hasonló megosztottsághoz vezetett nálunk, mint a német földön a feudális fejedelemségek rendszere, és István azt is látta Henrik udvarában, hogy ott milyen erőfeszítéseket tesznek az egységes központi hatalom megteremtésére, éppen a magyar veszély miatt.

Az idő tehát sürgetett.

Már Géza fejedelem is felismerte a *rendszerváltás* szükségsségét és *türelmi időt* biztosított az átállásra. Leállította az erőegyensúlyozó hadjáratokat, ami azonban a rendszer válságához vezetett. A külbiztonságot *szerződésekkel, szövetségekkel* igyekezett biztosítani - egy olyan nyugati világgal szemben, ahol akkor már a legvadabb *ököljog* uralkodott. Ez viszont külpolitikai csődöt jelentett. Egyetlen szerződés volt, amit úgy-ahogy betartottak: a *házasság*, ami azonban kétélű fegyver volt - az ország hűbérbe adásához vezethetett..

A békés, „fájdalommentes" rendszerváltáshoz Géza uralkodási ideje kevésnek bizonyult, mert éppen a legerősebb, legharciasabb és ezért legtekintélyesebb törzsfők zárkóztak el leginkább a reformok elől. Politikája folytonosságának *törvényes* biztosítására öccse, Mihály meg-

gyilkolása után már semmi esélyt sem látott, ezért azt a szűk ösvényt kereste, mely ezen az ingoványos talajon biztonságos szigetre vezetheti a magyarságot. Fiának, Istvánnak, a bajor királylány kezével megszerezte Henrik szövetségét és a teuton-veszély közömbösítése céljából halálos ágyán azt tanácsolta neki, hogy *hűbéri* koronát a *Pápától* kérjen. Zseniális, a történelemben párját ritkító sakkhúzás lett volna ez, ha:

- Henrik Gizella kezével távlatilag a magyarok szövetségét és nem a magyar trónra való jogigényét akarta volna biztosítani;
- a Római Egyház az Üdvözítő igéjének hirdetője lett volna, nem pedig egy *globalizáló világhatalom* eszköze;
- és, ha ez a fejedelmi szándék nem ütközik minden tekintetben a törzsfőnökök ellenállásába.

Koppány volt az, aki legvilágosabban látta, hogy a magyarságot négy nagy veszély fenyegeti: 1) egy nyugati katonai offenzíva, 2) hűbéresévé válása valamelyik központosító hatalomnak, 3) gazdasági összeomlás és a honfoglaló katonanemzet szolgasorba süllyedése és 4) egy erkölcsi végromláshoz vezető vallási és kulturális válság. Mind a négy veszélyt Istvánban és bajor feleségében látta megtestesülni.
Koppány tudta, hogy a házassági szerződés Henrik, s végső soron Ottó császár *trójai falova*, és Gizella udvarával óriásira fog nőni az országban az idegen befolyás. Látta, hogy tették el láb alól Henrik követei Géza fejedelem öccsét, a trónvárományos Mihályt és tudta: Géza olyan ellenféllel szövetkezett, akitől minden kitelik, akit még kötőféken tartva sem szabadna beereszteni magunk közé.
Nem bízott Rómában sem. Papjaik erőszakosak voltak, s valami sunyi alattomosság ült a szemükben. Mindenkit gyűlöltek, aki nem úgy tisztelte Jézust és Isten urunkat, mint azt ők liturgiájukban kimódolták. Ezeket *zsidó* szóval *pogánynak* nevezték. Idegenek voltak, többnyire németek - ez sem nyerte meg Koppány bizalmát. Az ősök, Lehel, Botond, Vérbulcsú ösztönével összefonódást érzett és gyanított az egyház és a német között. Érezte, az a hit, amit ők hoznak ide, nem a tiszta hit, hanem valami, ami csak a hit mázával van bekenve. Jézus urunk nem ezt tanította. Ő szeretetet, türelmet hirdetett. Azt mondta, hogy mindenki a saját hite szerint üdvözül. Az új papok azt mondják: senki sem üdvözül, aki nem az ő szavaikkal, szertartásrendjük szerint adja meg a tiszteletet a Teremtőnek. Még be sem tették az országba a lábukat, még szavunkat sem értik, csak maguk között vartyognak idegen nyelveken, és máris a mi papjaink, sámánjaink ellen követelnek törvényeket. Milyen emberek ezek?...

És legkevesbé bízott Istvánban, a leendő királyban, a németek és a római papok neveltjében, aki most idegen fegyveresekkel jött az országba. Nem az ország megmentőjét, hanem elárulóját látta benne, aki ellen *népfelkelést* kell hirdetni.

Kettőjük harcával, pontosabban Koppány bukásával elkezdődött az a történelmi folyamat, melyet *Homonnay Ottó János* „ezeréves halálfutásának" jellemzett. Én a Kárpát-medencei történelmünket inkább egy végtelen *útkeresésnek* látom, melynek során a magyar *nemzet* érdekszövetségek hálójában kívülállóként, vagy alkalmi *kényszerű szövetségesként* keresi a saját *Magyar Útját*. Ezt tette ezer éve és ezt teszi ma is, amikor a *nemzet* hangja nem hallható. Fény és árnyék, siker és bukás jellemzik ezt az útkeresést és, ha megpróbálunk ösvényt vágni ebben a labirintusban, azt kell lássuk, hogy ez a *Magyar Út* keresés mindig akkor járt sikerrel, ha a magyar nép nemessége, vagy elitje lemondva egyéni - nem egyszer túlbur-jánzott - szabadságjogainak egy részéről, össze tudott fogni *egymással és a néppel* a közös cél érdekében.

Történelmünk megértésének egyik kulcskérdése, hogy világosan lássuk az István korabeli Magyarország s Európa helyzetét.

Az ezredforduló Európája a *hűbériség rendszerének megszilárdulása* időszakát éli. Ennek a rendszernek a lényege, hogy az ország az uralkodó birtoka és a központi (fejedelmi) akarat a személyes donációk, birtokadományok révén érvényesül. Mindez a már általánossá vált magántulajdoni rendszer kiterjesztését, a hatalomkoncentráció új formáját jelenti a korábbi sérülékeny és bizonytalanabb szerződéseken, szövetségeken alapuló hatalomszervezési elvvel szemben. Európában ez a folyamat Nagy Károly (Carulus Magnus) óta erősödött fel és vált egyre általánosabbá, amit az új európai hatalmi tényező, az Árpád által alapított Kárpát-medencei magyar birodalom még sürgetőbbé és szükségszerűbbé tett.

A hűbériség rendszerének kiépülésével párhuzamosan *erősödik a rivalizálás az egyházi és világi hatalom között. A császárság* világi hatalma a nyers erő, az *egyházé* finomabb, áttételesebb... Magyarország e két hatalom között őrlődik - István az *egyházat* választja. De túllő a célon: Géza türelmi politikáját egy erőteljesebb, erőszakosabb, *a Magyar Út helyett a nyugati sablont követő politikával váltja fel, ami a honfoglaló magyarság szolgasorba süllyedéséhez, kulturális értékeinek és hitének elvesztéséhez, lelki meghasonlásához és mondjuk végre ki: a nemzet tragikus és végzetes kettészakadásához, vezető elitje eldegenedéséhez vezetett.* A magyarság *népre és nemzetre* szakad, hogy a

külső és belső ellenség harcában többé ne is találjon egymásra, majd később szentesítse is ezt a kettészakadást *Werbőczy* hármas törvénykönyvével.
Tatár, török, német, sőt - végső olvasatban - a századforduló szociál-demokrata népmozgalmain át maga a cion-bolsevizmus is ezen a résen át talált utat magának a magyar történelembe; és viszont: e szakadás ideiglenes begyógyításával magyarázható IV. Béla sikeres új ország alapítása csak úgy, mint a Rákóczi szabadságharc és a reformkori nemzeti megújulás kezdeti sikere.

Az istváni államalapítás korának legtragikusabb tanulsága ez az ezeréves fel-felfakadó, máig sem begyógyult lelki seb. *Koppány vezérünk első üzenete* számunkra ezért az, hogy nemzeti egységünket, függetlenségünket és hagyományainkat sohasem a korszellem ellenében (mint Koppány és annyi más *tradicionalista* nemzeti hősünk próbálta), de nem is korrupt módon behódolva (mint István király és nemzetáruló politikusaink teszik mind a mai napig), hanem annak áramlásait okosan kihasználva óvhatjuk meg leginkább.
Koppány és István személyében két egyformán rossz utat választó *hősz* csapott össze. Koppány bizonyult gyengébbnek, ezért neki személyében, Istvánnak pedig politikájában kellett buknia. Kettőjük eleve kudarcra ítélt harcában azután elveszett még a lehetősége is a kollektív, nemzeti értékeink megmentésének. Mert *nép és nemzet csak együtt, egymással és nem külföldi erőkkel összefogva lehet szabad és független.* Koppány első üzenete a XXI. század magyarságának akár *István* király üzenete is lehetne.

A magyarság a Kárpát-medencei államszervezés után sorozatos katonai vállalkozásokkal, hadjáratokkal kénytelen biztosítani azt az európai erőegyensúlyt, mely külbiztonságának alapfeltétele. Egy évszázad alatt több, mint negyven ilyen hadjáratot szerveznek, elsősorban a nyugati (dunántúli) törzsfők vezetésével, mely hadjáratok célja hármas: megakadályozni a magyarság létbiztonságát veszélyeztető nyugati érdekszövetségek, erősebb központi hatalmak kialakulását, a portyázásokkal megőrizni a magyarság harckészültségét, fenntartani katonai erejét és rabszolga szerzéssel növelni a munkáskezek számát.
Nyugat kezdetben nem volt képes ellenállni a szervezett, Európában új, szokatlan taktikát és harcmodort alkalmazó magyaroknak. De éppen ez a sorozatos nyugati kudarcélmény gyorsította fel azt a folyamatot, mely végső soron az augsburgi vereségünkhöz (955. aug.10.) és a ma-

gyárellenes teuton érdekszövetség: a Német-Római Császárság kialakulásához vezetett. I. Ottó olyan hatalomra tesz szert, mely gyakorlatilag egész Nyugat-Európát képes a magyarok ellen mozgósítani.
Fel kellett ismerni, hogy Nyugat taktikát váltott. Bulcsú vezér halála után volt ugyan még néhány sikeres katonai vállalkozás, de a 970-es drinápolyi kudarc végleg arra a felismerésre késztette Gézát, hogy más eszközökkel próbálja feltartóztatni a szerveződő nyugati áradatot. Szövetségesekre nem számíthatott. Bizánc messze volt s a magyarság erejét belső törzsi ellentétek gyengítették. Ezeket az ellentéteket a katonai vállalkozások kockázatában és hasznában való aránytalan részesedés és az ebből eredő feudalizálódás tovább mélyítette.
A nyugati hatalomkoncentráció egyre sürgetőbbé tette tehát a fejedelmi hatalom megszilárdítását, ennek azonban óriási akadálya volt maga a törzsszövetségi alkotmány, a Vérszerződés, annak is a föld törzsközösségi tulajdonát, és az ősiség elvét kimondó pontjai, valamint az, hogy a szert kötő törzsfők Álmost és ivadékait nem a *„superioritas"*, hanem a *„primus inter pares"* elv alapján emelték maguk fölé. A fejedelem így személyes tekintélyén túl csak saját törzsére támaszkodhatott a fejedelmi tanácsban. Rossz történelmi konstelláció volt, hogy éppen akkor, amikor Nyugatot I. Ottó személyében egy erőskezű uralkodó szervezte világbirodalommá, a magyarságban növekedett a szethúzás. Géza személyében egy békülékeny fejedelem állt az élén, aki megtiltotta a további nyugati katonai akciókat, nyitott Ottó felé és szövetséget kötött vele. Ez egy belső gazdasági válsághoz, egyes törzsek elszegényedeséhez, elégedetlenséghez vezetett.
Ezen a ponton, ha meg lett volna hozzá a kellő tekintélye és erélye, Géza fejedelem még megtalálhatta volna az erőösszefogásnak a feudális államalakítás felé mutató, legkisebb megrázkódtatással járó *„Magyar Útját"*. Mint láttuk, volt is ilyen szándéka, de elkövetett egy nagy hibát: fiát, Vajkot, kiszakítva magyar környezetéből, idegenek nevelésére bízta, és ezzel eleve eljátszotta számára a törzsfők támogatását. István pedig már nem is kísérletezett a „Magyar Úttal"...

Koppány balsejtelmei - sajnos - rendre beigazolódtak. A bajor királyi házzal való házassági szerződéssel - képletesen szólva - „beeresztettük azt a *tótot* a házba, mely végül kivert bennünket belőle", a Római Egyház pedig, mint a történelem bizonyította, veszélyes szövetséges volt. Védelmének ára - akár csak ma a NATO-é - tökéletes nemzeti önfeladásunk és kulturális integrálódásunk volt. Ez utóbbi állításunk megvilágításához azonban egy kis gondolati kitérőt kell tennünk.

A jeruzsálemi gyülekezetből fejlődött Római Egyház kezdettől fogva különleges szerepet töltött be. Elfordulva a Názáreti Jézus által hirdetett ősi, *Napvallásból* fejlődött szeretetvallás lényegétől, egy alapvetően zsidó mitológiai alapokra épített christianizmust képviselt, mely vallási irányzat - magát *katholikus*, „egyetemes" vallásnak nevezve - VIII. században megkezdte világi hatalma kiépítését. A magyar tragédia megértéséhez feltétlenül ismerni kell ennek a vallásnak a lényegét, de a lényegének megértéséhez előbb világosan látni kell célját.

A kereszténység lényege két oldalról közelíthető meg. Történelmi oldalról, Jézus tanításai felől, valamint a Bibliában kanonizált szöveg oldaláról nézve és elemezve. Ez a két megközelítés egyszersmind két egymással ma is antagonisztikus vallási felfogásban: a *Zarathustra* és Mani vallásában újjászülető jézusi kereszténységben és *evangéliumi* tanításokban, valamint a zsidók babilóniai fogsága idején más forrásokból „összekotyvasztott" zsidó Bibliára alapozott christiáni *„Újtestamentum"*-ban fogalmazódik meg. Mivel a magyarság az ezredforduló idején elfordulva a tiszta jézusi tanoktól e második, judaizált irányzat mellé állt, történelmünk alakulásának megértéséhez is e változat elemzésére van szükség. Ezért vegyük elő a Bibliát és - tudatában annak, hogy a kanonizált szöveg, részben történelemhamisító zsidó mitológia (Ótestamentum/Szövetség), részben pedig Jézus eredeti tanításainak a zsidó-keresztény papság által évszázadokon át gyúrt és átideologizált torzója - tegyük vizsgálat tárgyává a kereszténységet, igazi céljait és azt a Jézus-képet, melyet ez a „hiteles" szöveg állít elénk.

E Bibliában a Názáreti Jézus hol *Christus*, azaz *Megváltó*, hol *Üdvözítő*, hol pedig *Messiás* néven és értelemben szerepel, kifejezetten a fogalmi zavar növelése és „egybemosása" céljából váltogatva ezeket az egyáltalán nem szinonima-jellegű kifejezéseket. A <u>*bibliai*</u> Jézus, akár „király" volt, akár „megváltó", mindenesetre *zsidó* volt, akit maga a zsidóság furcsa kettősséggel kezel: egyszerre tagadja és állítja zsidó származását. A zsidók felé -belső használatra- tagadja, kifelé, a goyok felé pedig állítja. Ennek a „kettőslátásnak" okait vizsgálva rövid úton eljuthatunk a kereszténység kettősségének és a judeo-kereszténység rejtett céljainak megértéséhez.

A zsidó papok, amikor azon a pénteki napon Jézus urunk vonagló testét a kereszten hagyva hazaballagtak sábecet tartani, elgondolkoztak. Kezdtek sejteni, hogy kit öltek meg és sejtették a következményeket is, amit ők kértek magukra, amikor „Rajtunk a vére és utódainkon!" kiáltással követelték Pilátustól Jézus elítélését.

Tudták, hogy gyűlölik őket minden népek, és e kettős szorításból: a rómaiak fizikai uralma és a népek megvetésének lelki nyomása alól saját erejükből ki nem törhetnek. Fel kellett oldaniuk a zsidósággal szemben ellenszenvet és meg kellett sokasítaniuk magukat számbelileg is. Ehhez használták fel *Jézus* személyét és a kibontakozó kereszténységet. Az evangéliumok tartalmát meghamisítva, eltorzítva úgy állították be az istengyilkosságot, mintha *Jézus a zsidók „megváltása" érdekében önként vállalta volna a keresztet*, másrészt az új vallást saját mítoszaikkal és szellemükkel telítették, hogy aki ezentúl Jézushoz fordul megvilágosodásért, az mindenütt övelük, az ő erkölcsiségükkel, tanaikkal, hőseikkel és mártírjaikkal, az ő népük viselt dolgaival - mondjuk ki: szennyes dolgaival- szembesüljön. A *prozelyták*, a zsidóhitre tért nemzsidók helyét és szerepét a keresztények, azaz mostmár zsidó-keresztények vették át, akik egy *zsidó* Isten *zsidó* fiában hisznek - hogyan is haragudhatnának hát a zsidó népre!? A zsidóság tehát a rohamosan terjedő judaizált kereszténység révén óriási erkölcsi támaszra talált. Ennek a kereszténységnek lett a központja Róma.
Ennek a kereszténységnek a lényege tehát a *megreformált* zsidó vallás, melyre épülő keresztény hit *csak felszín és eszköz, amely indirekt módon szolgálja az egyetemes célt: a mózesi törvények átértelmezésével és terjesztésével egyengetni lépésről-lépésre egy hegemonisztikus, faji alapon szerveződő világuralom útját.*
Csak e célok felismerésével és megértésével nyerhet konkrét értelmet a „megváltás", a „kiválasztottság" és az „eleve elrendelés" fogalma. Csak így foghatjuk fel *a bibliai Jézus* kijelentésének értelmét: *„Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem." (Máté 5,17.)*
Mondott-e, mondhatott-e ilyet az *igazi* Jézus és gondolhatott-e a zsidó törvények betöltésére, mint azt a Biblia sugallja, sőt állítja? Semmiképpen.
Mert hogy is szól ez a törvény, a mindennél erősebb ősi parancs?
„Pusztítsd ellenségedet!", mondja Mózes (Móz. 33,27.), hogy beteljesedjen a prófécia:
...terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délre és tebenned és magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei ... oly nép lesz (Izrael népe), mely maga fog lakni és nem számláltatik a nemzetek közé... és bátorságban fog lakni Izrael és egymaga lesz Jákób forrása a gabona és bor földjén (Móz. I.28, 14; IV. 23, 9; V. 33, 28.).

Miközben a keresztény ember a krisztusi szeretetbe és *megváltásba* vetett őszinte hitével, de e *deformált kereszténység igazi céljait* fel nem

ismerve, öntudatlanul szolgálta és szolgálja ezt a *mózesi* célt, a keresztény egyház megtette a *világhatalom felé vezető második lépést*: a beépülést a hatalomgyakorlásnak a *fizikai kényszeren*, a *gazdasági ösztönzésen* és a *lelki terroron* alapuló hármas eszközrendszerébe.
A VIII. században indul el az a folyamat, amikor a római katholicizmus megkezdi világi hatalma kiépítését és elindul e mózesi célok beteljesítése útján. Kifelé a legkisebb változástól is görcsösen ódzkodó, a *célirányosan finomított* krisztusi tanok *dogmáiba* merevedő, látszólag e kanonizált Szentírásnak még a betűihez is aggályosan ragaszkodó Római Egyház vezetésében a vagyonokkal szerzett stallumok alapján megindul a *szekularizálódás*, a világi és egyházi hatalom összefonódása. Ebben a folyamatban előbb az elvilágiasodó papság, majd az általa képviselt, az *evangéliumi kereszténységtől mindinkább eltávolodó, kütresedő vallás* is hitelét veszti.
Az *Egyetemes Egyház lényegileg egyetlen nemzethez kötött nemzetekfölettiségén* az első és végzetes sebet az eredetileg héber és görög, majd később latin nyelvű Biblia nemzeti nyelvekre fordítása ütötte. Ezáltal a *Biblia magyarázata megszűnt papi privilégium lenni* és egyre szélesebb tömegekhez jutott el az ó-és újtestamentumi tanítások lényege a *kiválasztottságról és a megváltásról*. Nem lehetett tovább a hittételek önkényes magyarázatával az ótestamentumi terekre és viszonyokra szűkíteni a *mózesi* parancsok és jövendölések érvényét.
Nyilvánvalóvá kezdett válni, hogy az ősi törvényeit változatlanul szentként tisztelő és követő, *szétszóratásban* élő zsidóság messze túllépte a kánaáni határokat és a *Thóra* könyvei egyre félelmetesebb hátterül szolgáltak az Evangéliumhoz, mely *a szeretet, a megértés és az Isten előtti egyenlőség mákonyával altatgatta az ébredező nemzetek önvédelmi reakcióit.*
A reformációval nemzetivé vált az istentiszteletek nyelve is és a szószékekről elhangzó prédikációkba egyre több nemzeti érzés vegyült. A lelkek mélyén *lassan-lassan* derengeni kezdett a mindmáig nyíltan ki nem mondott igazság: *kétféle parancs van a földön*, kétféle értékrendet követve küzdenek, remélnek és szenvednek Európa népei.
Mert a *kiválasztottaknak* Mózes szavaival mondá az Úr:

És megemészted mind a népeket, melyeket néked ád az Úr, a te Istened:
ne kedvezzen a te szemed nekik, és ne tiszteld az ő isteneit...
És lassan-lassan kiűzi az Úr, a te Istened e népeket előled.
Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod,
hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellened!
De az Úr, a te Istened elődbe vezeti őket
és nagy romlással rontja meg őket, míglen elvesznek.

A *nem kiválasztott* népekhez pedig szól az Evangélium tanítása eképpen:

Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt jobb felől,
fordítsd felé a másik orcádat is!

Az egyikhez a parancs: *Pusztítsd ellenségedet! Irtsd ki még az irmagját is!*
A másikhoz a parancs: *Szeressétek ellenségeiteket...!*
Nem volt szabad megvárni, hogy tömegek előtt világosodjon meg a *megváltás* igazi értelme: az, hogy a *megváltás nem egy alig érthető „eredendő bűn" jóvátétele* - Isten egyfajta kiengesztelése a zsidó „bűnbak" áldozat mintájára egy régi és általa kiprovokált kihágásért -, *hanem a zsidó nép megváltása, felszabadítása és kiválasztottságának elismertetése a mártírok vértanúságával hódító útjára indult zsidó-keresztény vallás által.*

Ezzel a deformált és judaizált kereszténységgel és teuton zsoldosseregével találta tehát szemben magát a Kárpát-medencébe hazatérő *őskeresztény-manicheus* hitű magyarság és ezzel globalizáló erővel vette fel a harcot Koppány, nem pedig a „kereszténységgel" mint a történelemhamisítók állítják. (×)
Koppány még tudta, érezte azt, amit az Istvánná lett Vajkból kiöltek az idegen szívű és hitű papnevelői: azt, hogy Isten minden népnek adott saját hitet az ő lelke szerint. Aki pedig megtartja a hitét, az megmarad és betölti hivatását, amely nép pedig elveti azt mások hitéért, attól elfordul az Úr és elvész... Látva az égi csillag-mezőkről népe lassú pusztulását és a pusztulás okait, *Koppány második üzenete* ezért hozzánk, a maradékokhoz így szól:
Erős csak az egynyelvű, egyhitű, egy Istent szolgáló nép lehet, mely -ha felismeri hivatását ezen a földön-, akkor nemzet a neve. Koppány és István konfliktusa azonban arra is rá kell döbbentsen bennünket, hogy a hit csak akkor lehet megtartó erő, ha a nép lelkéből, ősi hitvilágából táplálkozik.

(×) Mint minden összetett jelenségnek, ennek is több olvasata van. A tisztánlátást a célok és érdekek kusza szövevényében nagyon megnehezíti a középkori szövetségi rendszerek pillanatnyi érdek-motiváltsága, jelen esetben az a tény, hogy az egyházi és világi hatalom nemcsak szövetkezett, hanem egyidejűleg rivalizált is egymással: a Pápa, miközben a németekkel, Ottóval és Henrikkel szövetkezve a magyarság ellen tört, a magyarokat titkos diplomáciával a németek ellen igyekezett kihasználni.

Ma már világos, hogy az a hit, mely a zsidóságnak erőt és lehetőséget adott a megmaradásra és egy világot áttogó, szinte világbirodalom-jellegű faji hegemónia megvalósítására egy két évezredes hazátlanságban, a világ más népei számára - egy meglágyított változatban - enerváló hatásúnak bizonyult, lelki kiüresedéshez és feloldódáshoz vezetett.
Koppány vezér egy nagy korszakváltás áldozata lett. Egy olyan nép utolsó nemzedékének volt a vezére, mely *saját Istene útmutatását követve jött vissza ősi földjére, a Föld neki juttatott Aranyos Szegeletébe, hogy „éljen benne és ne számláltasson más népek közé"*. Azért togott fegyvert és *lázadt fel* a nemesség ősi jogán, mert látta, hogy népe elfordulni készül Istenétől és megtartó hitétől, hogy szolgálja egy idegen nép idegen istenét...

Tisztelt Hallgatóim! Felteszem a kérdést: ha az az isten, akinek most áldozunk nem a mi istenünk, akkor hol van a magyarság Istene?
Erre pedig csak azt felelhetem: ott, ahol a nemzet, és viszont: ahol nincs nemzeti istenhit, ott nemzet sincs. Mert az istenek ereje híveik erejében rejlik. Elhagyott isteneknek és oltároknak magasztos dolog lehet ugyan áldozni, de gyenge az az isten, melynek népe elhagyta oltárait és gyenge az a nép, melynek nincs istene, aki vezesse, ellenségképe, mely a világban való tájékozódását segítse és hite, amely erőt adjon az ellenségeivel való szembeszállásra.
Mielőtt azonban az ellenségkép kialakítására térnék, megpróbálom definiálni, hogy mitől ellenség az ellenség?
Egy nép csak a kollektív éberlét állapotában képes nemzeti csoportérdekeinek védelmére. Attól azonban, hogy egy nép kollektív érdekeit védi még nem szükségszerűen ellenségünk. Ellenséggé akkor válik, ha ezt, mint külső ellenség a mi rovásunkra teszi, vagy fölöttünk szupremanciára tör, illetve ha belülről bomlasztva nemzetiségi csoportérdekeinek védelmével a nemzeti csoportérdekeinket sérti, vagy megbontja a nemzeti egységet. Nem akarjuk elméleti fejtegetés ingoványába vezetni ezt a kérdést azáltal, hogy megállapítjuk, hogy ilyen alapon minden nép, mely védi kollektív érdekeit potenciális ellenség, ugyanis erről szó sincs. Csak annyit kívánunk kiemelni, hogy az a kormányzat, mely hangsúlyozottan meri állítani, hogy „nincs ellenségképe", nem állít mást, mint azt, hogy feladta az általa képviselt nemzet csoportérdekeinek védelmét, hogy nem is hajlandó, vagy egyszerűen képtelen az ország érdekeinek felismeresére és képviseletére; ez a politikai elit nem állít mást magáról, mint hogy csupán élelt, rosszabb esetben nemzetáruló. Nehéz ugyanis elképzelni

olyan boldog népet, melynek kollektív érdekeit senki sem sértené, amely fölött senki hegemóniára nem törne...

Visszatérve az ellenségkép kérdéséhez: a fenti meghatározás alapján sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy ellenségeink igenis vannak és számosak, és az elmúlt évezredben nem, hogy fogyták volna, de még szaporodtak is. A parttalan eszmefuttatás veszélyét elkerülendő, most azonban csak egyről, a legveszélyesebbről fogok beszélni. Önöknek, melyre meghatározásunk maradéktalanul ráillik, mely ezer év alatt nemcsak a magyarságot, hanem a világ minden népét fenyegető veszéllyé nőtt: *a zsidó szellemről.*
Ez a szellem pusztította el Babilont, sorvasztotta „rút szibarita vázzá" *Sybaris*-t, ez buktatta meg Rómát és Bizáncot, ez bomlasztotta a szkiták népét mint kazár, ez ellen támadt fel Koppány és ez irtotta ki nemzetségét, süllyesztette szolgasorba a honfoglaló szabad magyart, pusztította el kultúránkat, mint zsidó-kereszténység, ez tört ránk a törökkel, mint iszlám, a Habsburgokkal, mint a velencei zsidó kalmár őseik szelleme; ez gyilkolta, majd száműzte és fosztotta ki népünket 1919-ben és '45 után, mint cion-bolsevizmus és ez tereli most az európai népeket a megálmodott Új VilágRend olvasztótégelyébe, mint liberális demokrácia. A magyarság és Európa több ezer éves történelmén e globalizáló szellem figyelmeztető árnyéka vonul végig, egészen napjainkig.
Ezért volt hiába minden személyes bátorság, virtus, „ész, erő és oly szent akarat", mert egy *szellem* ellen nem lehet karddal, fegyverrel harcolni, miként a besurranó tolvajok, járványok és mérgek ellen sem védenek a várfalak. Fegyver csak fegyver ellen való, a méreg ellen pedig csak *ellenméreg* lehet hatásos.
Nem elég tehát megismerni az ellenséget természetét, szövetségeseit, módszereit, céljait, ki kell fejleszteni ellene a hatásos fegyvert, jelen esetben ellenmérget is - ez az, amit úgy mondunk, hogy <u>ellenségkép megfogalmazása.</u> Miután pedig megfogalmaztuk ezt a képet, ki kell dolgoznunk a védekezés módszereit, <u>stratégiáját.</u>
Vége annak a világnak, amikor még a magyarok nyilát és kardját rettegte Európa. Ma olyan világot élünk, mára olyan mélyre süllyedt a magyarság, hogy - Ady keserű szavait idézve - *aki ma magyarba rúg, az kedvet kap a rúgáshoz. És ennek egyetlen és kizárólagos oka nem a vélt gyengeségünk, hanem egyszerűen az, hogy nincs ellenségképünk.* Toleránsak vagyunk, idegenimádók vagyunk, megbocsátók, megértők vagyunk... Milyen szép, szalonképes kifejezések ezek a *kollektív amnéziára!*

Nézzük csak meg történelemkönyveinket! - van-e még nemzet rajtunk kívül, mely olyan *„egyrészről - másrészről"* stílusban értekezne nyilvánvaló ellenségei viselt dolgairól? Irnak-e szomszédnépek történészei, vagy akár az *Encyclopedia Britannica* elismerőleg a magyarságról? Sehol. Érdemeinket, erényeinket tagadják, vagy kifigurázzák, hibáinkat felnagyítják... A zsidó szellem *most*, már és még (!) nem fegyverrel öl.
De ez nem jelentheti azt, hogy a *nemzetgyalázás, hazaárulás* naponta elkövetett bűnei fölött szemet hunyhatunk. Ki kell használnunk ezt a pillanatnyi fegyverszünetet. Ne csak ellenfeleink megerősödését, a mi öntudatra ébredésünket is szolgálja ez a történelmi szélcsend. Mert nemsokára jön a vihar, és ha addig nem fogjuk meg egymás kezét, nem tájékozódunk, hogy ki a barát és ki az ellenség, ha addig nem tudunk megkapaszkodni elárult, elhagyott elszennyezett földünkben és nem találunk vissza ősi Istenünkhöz, elfúj bennünket mint a pelyvát. Ismerjük fel végre igazi ellenségünket, mely a szumír birodalom felbomlásától a XXI. évszázadig gyengített bennünket és tanuljunk meg ellene védekezni, okosan, nem úgy, mint eleink tették.
Ez Koppány vezér harmadik üzenete számunkra.

Ezért nemzetpolitikai stratégiánk részévé kell tenni bizonyos *axiómákat*, mint például azt, hogy:

- Ellenségeink vannak !!!!
- Ellenségeinknek nevei vannak!!!
- Ellenségeinknek bűnei vannak velünk szemben - elévülhetetlen bűnei, melyeket megbocsátani talán lehet, mert kell, hogy békesség legyen a földön, de elfelejteni sohasem szabad!!

Mindent meg kell tehát tennünk a *tudati erózió* ellen. Ellenségeink neveinek és bűneinek aláhúzottan kell szerepelniük a történelemkönyvekben. Nincs és nem lehet félrenézés, mert a kollektív történelmi tudat a nemzetfogalom egyik legfőbb ismérve, és milyen nemzet az, mely a mások által elétartott görbe tükörből ismeri magát és környezetét generációk óta?

- Az ellenséget nem lehet és szabad *tolerálni*, akkor sem, ha külső *ellenség* és akkor sem, ha belső *„Ötödik Hadoszlop"*, vagy ellenségnek elkötelezett *kollaboráns*, vagy magát megnevezni, *nemzetiségnek* nevezni sem engedő egyszerű *másság!*

Az a népcsoport, mely idegen testként tud és tudott élni közöttünk évszázadokon át anélkül, hogy kultúránkkal, történelmünkkel, örömeinkkel, bánatainkkal a legkisebb mértékig azonosult volna, az ellenség akkor is, ha pillanatnyilag kivár.

- Magyarország ellenségei sem abszolút értelemben, mint most, sem bármilyen *numerus clausus* elv alapján nem lehetnek vezetőink, tanítóink, nem alakíthatják nemzetképünket. *Nemzeti csoportérdekeink árulóit kivétel nélkül ki kell rekeszteni a politikai, kulturális és gazdasági élet vezető posztjairól.*

A fentiekből nyilvánvaló, hogy az ellenségképről felvázolt kritériumokkal nem egy *faj* körvonalait fogjuk megrajzolni. Nincs ez így még akkor sem, ha ez a megrajzolt ellenségkép-sablon egy bizonyos népfajra, a zsidóságra, mely ennek a szellemnek genetikailag letéteményese, különösen raillik. A két világháború közötti népmozgalmaknak, amikor már világosan látszottak ezek a körvonalak, éppen az volt legfőbb hibájuk és végső bűnük, hogy e rontásunkra tört belső ellenséget egy *fajban, a zsidóban,* nem pedig egy *eszmében, a cionfasizmusban* jelölték meg.
Mert, ha így történt volna, akkor nem lehetett volna elkerülni annak meghatározását sem, hogy: mitől zsidó a zsidó? Nekünk ugyanis sem régen, sem most nem a *zsidóval magával,* hanem a népek és a világ fölötti uralomra törő *zsidó szellemmel* kellett volna és kell harcba szállni. (××) Minden különösebb fejtegetés nélkül belátható ugyanis, hogy ezt az ideológiát nem csak zsidók képviselik, hanem *mindenki, aki ennek szellemében él, cselekszik és gondolkodik, aki ennek értékrendjét követi.* Már pedig, ma ez a szellem hatja át egész gazdasági, kulturális, tudományos és vallási életünket.
De éppen azért, mert a zsidóság ennek a mentalitásnak *genetikailag letéteményese,* sokkal kevésbé vádolható bármivel is a saját *kollektív* érdekeinek könyörtelen érvényesítésén túl, mint azok a nemzsidók, akik saját *pillanatnyi, egyéni* hasznukért áldozták és áldozzák fel a nemzeti csoportérdeket és válnak ezen ideológia és rajta keresztül a zsidóság hatalmi törekvéseinek támogatóivá. (Ezt a jelenséget egyik legmarkánsabb hazai képviselőjéről „Eötvös-szindrómának" nevezem.)
Ez a relatív felmentés, nevezetesen az, hogy nem vádoljuk a zsidóságot árulással azonban konzekvenciálisan azt is jelenti, hogy nemzetünk részének sem tekinthetjük őket!

(××) Kényes felismerés lett volna ez akkoriban, hiszen a *Herrenvolk* eszméje kísértetiesen hasonlított a cionista *Protokol*-ban megfogalmazott elgondoláshoz, és kényes felismerés ez ma még inkább, mert azóta ez az eszme uralkodó ideológiája lett a cionistákkal szövetkezett Amerikának és alapelve a *Bush-doktrinának* nevezett *Új VilágRendnek.*
(ld. Padányi: A nagy tragédia - II./23. – CION jkv. XXII-XXIV. fejezet)

A magyarországi zsidóságnak közel ezer év állt rendelkezésére ahhoz, hogy eldöntse, *köztünk* akar-e élni, vagy *velünk*. Ők az előbbi mellett döntöttek, azon hátsó szándékból, hogy végül *felettünk* élhessenek. Ebbe természetesen nem egyezhetünk bele. Azzal párhuzamosan, hogy kiszorítjuk őket és kollaboránsaikat a magyar élet irányító posztjairól, ki kell dolgoznunk a velük és más, nemzeti kultúrértékeinkkel és érdekeinkkel összeegyeztethetetlen értékrendű, beolvadni nem akaró, *nemzetidegen* népcsoportokkal való *elkülönült egymás-mellett élésünk* etikáját.

Az antiglobalizációs-antiliberális stratégiánknak abból a felismerésből kell kiindulni, hogy a globalizáció szolgálatába szegődött jelenlegi magyar kormánytól a nemzet védelmet nem várhat. A magyarság kifosztása, érdekeinek kiárusítása megtörtént, hazánk földjének végleges átadásának stratégiáján és jogi hátterének megteremtésén jelenleg dolgoznak a FM *szakértői (Kossuth R. 2000. Szept. 20. 6:00)*.
Hazánk, utódaink életterének és létalapjának megmentésére egyetlen lehetőség kínálkozik csupán: a nemzet megvilágosítása, összeszervezése és kollektív szembefordítása ezekkel a tragikus folyamatokkal.
Minden eszközzel igyekezni kell rádöbbenteni az embereket, hogy az a világrend, amit számára készítenek, alapvetően aljas, mert a rabnépek fölött egy uralkodó igazságot ismer el: a *zsidókét*.
Világossá kell tenni, hogy milyen aljas játékot űzött a zsidó szellem és uralomvágy a népek *szabadságszeretetével*, amikor ezt az érzést használta fel arra, hogy a népeket saját *nemzeti elitje, nemessége* ellen fellázítsa csupán azért, hogy azok helyébe saját, a nemzeti érdekeket már nem védő és képviselő *nemzetek feletti kiszolgáló elitjét* ültesse, akik egy nem is oly távoli jövőben megvalósuló *interplanetáris világkormány* képviselőiként lesznek hivatva kizsákmányolni a népeket.
Világossá kell tenni, hogy a liberális demokrácia és globalizáció ezt a célt szolgálja. E célok mezőgazdasági olvasatát igyekeztem körvonalazni a *Kert-Magyarországról* szóló előadásaimban. Rámutattam, hogy ebben a *Liberális Demokráciával ideologizált, ránk és minden népre kényszerített internacionalizálódásban nemcsak egy világuralmi próbálkozásról van szó, hanem egyúttal felkészülésről az energia-és nyersanyag források totális beszűkülésére, amikor már lét, vagy nemlét kérdése lesz az egyik legfontosabb megújuló energia bázis: a kedvező természeti adottságú termőföldek birtoklása.*

Egyáltalán nem mellékes célként emeltem ki azt, amit a világot uralni akarók *a szülőföldhöz való kötődés, a nemzettudat és a kollektív önvédelmi ösztönök elsorvasztása, a „másság" imádatának köztudatba sulykolása által el szeretnének érni: hogy átjárhatóvá tegyék a világot a küszöbön álló ökológiai katasztrófa menekültjei számára.*

Ezért dolgozik a *Liberális Internacionálé* ügynökeiből verbuvált magyar bábkormány minden erővel azon, hogy tradíciót átörökítő birtok helyett munkaeszközzé és forgalomképes árucikké tegye hazánk földjét, amerikai mintára mezőgazdasági vállalkozóvá tegye a magyar gazdát, beékelt érdekeltségekkel és idegenek betelepítésével fellazítsa a magyarlakta településeket, szaporítva ezzel is a nemzeti érdekeink ellen kijátszható, a lakosság energiáit lekötő, figyelmét megosztó és a *politikai vezérfolyamatokról* elterelő *etnikai zárványok* számát.

E folyamatok megállítása és megfordítása céljából olyan *tradíci-onális jobboldali nemzetpolitikai* stratégiát kell kibontakoztatnunk, mely:

- a polgárosodás és eltömegesedés helyett a birtokosi szemlélet erősödését, *a nemesedést,*
- az internacionalizálódás helyett a nacionalizálódást,
- az értékelvűség helyett a *minőség forradalmát,*
- a nemzetközi integráció helyett a kooperációt,
- a társadalmi diszperzió és mobilitás helyett a kohéziót és stabilitást,
- a technikai civilizáció helyett a nemzeti kultúrát,
- a szabad anyag-és tőkeáramlás helyett a korlátozott tőkeáramlást és
- az urbanizálódás helyett a vidékfejlesztést segíti és helyezi előtérbe.

A magyarság nemzeti csoportérdek védelmi képességének megvédése csak olyan társadalmi és gazdasági felállásban képzelhető el, ahol az uralkodó típus nem *a kozmopolita proletár és polgár,* hanem a hazájához érzelmileg is kötődő birtokos mester, a *cívis,* ahol a föld nem árucikk, hanem *el nem adható nemzeti kincs, ahol a minőségi értékek pénzre át nem válthatók,* ahol a gazdasági és politikai vezetés az országot nem EU-csatlakozásra, az ÚVR-be való beépülésre készíti fel, *hanem egy rövidesen bekövetkező globális világválságra, és fő kérdésként kezeli szuverenitásunk megőrzését és nemzeti csoport-érdekeink védelmét*

Ennek a programnak a kidolgozása égetően sürget és minden kül-és belföldi jobboldali erőnk összefogását igényli. Jövőnk építése és megmentése érdekében félre kell tennünk minden múlt feletti kesergésünket. Nemzeti nagyjaink áldozata és mártírhalála csak úgy nyerhet értelmet, emléküket úgy ápolhatjuk leginkább, ha szellemüket élő valóságként, örök figyelmeztetésként és útmutatóként tudjuk, érezzük magunk mellett mindennapi döntéseink során.

Egy nép csak az állandó éberlét - nemzeti öntudat - állapotában maradhat meg és lehet naggyá. Vannak népek, melyek számára ezt az állapotot üldöztetésük, önmagukba szuggerált *kiválasztottság tudatuk*, mesterségesen fenntartott *szétszóratásuk*, vagy történelmi *reváns-vágyuk* tartja fenn. Történelmünk azt bizonyítja, hogy a magyarság megtartó ereje az *önmagunkra utaltság állapotában folytatott állandó létküzdelem*. A magyarság csak a közös veszély érzetében teljesedhet ki, mint nemzet.

Ehhez a küzdelemhez útmutatót tradicióinkban gyökerező nemzetpolitikai stratégiánk, lelki erőt pedig ősmagyar keresztény hitünkből újjászülető nemzeti vallásunk adhat. Ezt a magyar vallási megújulást programunk szerves részének kell tekintenünk, és *antiliberális stratégiánkat* nemzeti vallásunk templomainak szószékeiről, nem pedig a parlamenti padsorokból kell meghirdetnünk.

Legyenek ezért templomaink ismét a magyarság gyülekező helyei.

Koppány vezérünk ezt az üzenetet küldi minden magyarnak: új évezred és új történelmi sorsforduló küszöbén a feltámadó és megerősödő nemzet új harcához Napisten, *Jézus urunk fővezérletével népére vár!*

Várgesztes, 2000. Október)

Erdey E. István
2824 Várgesztes